

[Karl Møller]

forslag. Jeg formoder, at baggrunden for, at SF har fremsat det, er den konkrete sag fra Århus, hvor et bistandskontor efter en dom bliver afkrævet og også udleverer personlige oplysninger om flere af kontorets klienter til politiet. Det mener jeg nok i nogen grad dokumenterer, at loven om offentlige registre, der endnu ikke er trådt i kraft, ikke i tilstrækkelig grad vil sikre og garantere imod myndigheders udlevering af klienters navne og personlige data til andre myndigheder og heller ikke giver garanti mod samkøring af disse forskellige data med andre offentlige eller private registre. I denne lov skelnes imellem særlige og almindelige tavshedsforskrifter, og SF kræver nu – og det er vi helt enige i – at man gennemfører de særlige tavshedsforskrifter inden for hele det meget vigtige område i den sociale sektor, idet der specielt peges på de områder, som er omfattet af sygesikringsloven, bistandsloven og loven om dagpenge. Vi er enige i, at det netop i lovgivningen inden for den sociale sektor er påkrævet at få gennemført de særlige tavshedsforskrifter, som kan sikre klienterne imod den stigende EDB-registrering, da der som påvist i bemærkningerne til lovforslaget ikke er tiltrækkelig sikkerhed herfor. Praksis i Århus har vist, at det bliver nødvendigt med yderligere sikkerhedsforanstaltninger, og vi støtter derfor SFs forslag, fordi det i det mindste giver en vis sikkerhed for, at personlige oplysninger og data i socialsektoren ikke kan videregives til private eller offentlige registre eller myndigheder. Vi vil altså på den baggrund gå positivt ind i udvalgsarbejdet om det foreliggende lovforslag.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Dette er kun et lille lovforslag, hvis man går ud fra formuleringen, men det er efter min opfattelse et overordentlig vigtigt lovforslag. Det går kort og godt ud på at indsætte følgende bestemmelse i bistandsloven, lov om offentlig sygesikring og dagpengeloven:

»Enhver, der deltager i administrationen af denne lov, har tavshedspligt med hensyn til, hvad han erfarer ved behandlingen af sager om social bistand.«

Af dømme efter denne formulering er lovforslaget tilsyneladende vendt mod socialarbejdere, sygearbejdere og mennesker, der har med beregning af dagpenge m. m. at gøre,

men det er jo slet ikke hensigten med det, hensigten er at forhindre, at andre bruger oplysningerne. Derfor må jeg nok indledningsvis konstatere, at formuleringen er meget dårlig.

Det, man vil have fat i – og jeg er enig i, at der ligger et stort problem dér – er spørgsmålet om videregivelse til andre myndigheder. Vi er nok nødt til at gå ud fra, at de offentlige registre er myndighedernes ejendom, men skal der være et rimeligt tillidsforhold mellem borgerne og myndighederne, er det nødvendigt, at vi får fastslået, at enhver oplysning, der gives til et offentligt register, kun må bruges til behandling af det forhold, det drejer sig om. Med andre ord når det drejer sig om sygdom, er der ikke noget med, at man videregiver disse oplysninger til andet formål end netop sygdomsbehandling. Når det drejer sig om at få udbetalt dagpenge ved sygdom eller fødsel, må oplysningerne kun bruges hertil, og andre myndigheder må ikke sætte sig i besiddelse af disse oplysninger og bruge dem til uvedkommende ting.

Det foreslog vi i forbindelse med registerloven. Det lykkedes ikke dengang at overtale et flertal til at forstå, at det var nødvendigt. Det glæder mig, at den nuværende socialminister, der dengang var justitsminister og ikke forstod forholdet, har meddelt, at der bliver nedsat et udvalg.

Jeg vil gerne i dens forbindelse have lov til at citere fra Anders Hinds og Oluf Jørgensens bog »Magtmisbrug«, hvor de ganske kort om retsreglerne angående disse oplysninger fastslår:

»... magtudøvelsen« – det er myndighedernes brug af de oplysninger, de har fået – »er undergivet visse begrænsninger, således at den ikke sker vilkårligt.«

Men de regler, der gælder, er:

»gummiparagraffer« og »geléafgørelser« er talrige. Dette har specielt konsekvenser i forbindelse med socialarbejderens brug af personoplysninger.«

Det er så sandt som det er sagt: vi har en række regler og afgørelser, men de siger mange gange »på den ene side og på den anden side«, og så, som man fortsætter i bogen »Magtmisbrug«: »usikkerheden omkring reglerne bevirker, at de bruges stort set efter behag. Det betyder næsten altid, at den stærkeste part ...«, og det er myndighederne,